

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLER SZERZŐ

LAUREN CONRAD

Sweet Little Lies

édes kis hazugságok

Jane épp Jesse felé tartott, s közben alig vett tudomást a többiek-ről, akik pezsgőztek, nevetgéltek és táncoltak. Pillanatnyilag nemigen érezte magát ünnepi hangulatban. Be volt pánikolva. A szíve majd' kiugrott a helyéről. Élete egyik legnehezebb lépésére készült. Ráadásul kamerák kereszttüzében.

Mindjárt szemtől szemben áll majd Jesse-vel, mélyen a szemébe néz, és megejti élete bocsánatkérését. Abban ugyanis egészen biztos volt, hogy amit a fiúval tett, az a legborzasztóbb dolog volt, amit valaha bárki ellen elkövetett.

Jesse rámeredt, és a szépséges, ismerős világosbarna szempárban felizzott... a düh.

LAUREN
CONRAD

Sweet Little Lies

édes kis hazugságok

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2012

Kedves barátnőmnek, Sophiának.

*A barátságod és támogatásod
rengeteget jelentett nekem.*

Szeretlek, nővérke.

GOSSIP

MINDEN, AMI SZAFTOS ÉS PLETYKA.
A HOLLYWOODI MOCSKOS KIS
ÜGYEK ELSŐ SZÁMÚ FORRÁSA.

A PopTV legújabb sikerszériája arról szól, hogy élik a jó barátnők a maguk jó kis életét L. A.-ben – nem igaz? A múltkor láttuk, hogy a barátnők nem hazudnak egymásnak – nem döfnek kést egymás szépen dekoltált hátába. A híres valóságshow-rendező, Trevor Lord szirupos csemegéjéből nehéz megállapítani, ki az igazi barát, és ki az, aki csupán azért édesget magához, hogy még több adásidő jusson neki. Egy dolog azonban biztos: itt semmi sem olyan édes, mint amilyennek látszik. Sőt lehet, hogy nemcsak hogy nem édes, hanem egyenesen mérgező.

1.

AZ EMBER SOSE TUDHATJA, MIKOR VAN A KÖZELBEN EGY FOTÓS

JANE ROBERTS FELÜLT FEHÉR NYUGÁGYÁBAN, s tekintete a horizontra révedt, ahol a végtelen óceán és a roppant kék ég összeért. Sirályok távoli vijjogását hallotta, és a becsapódó hullámok robaját – dagály közelgett. A szellő decemberhez képest száraz és meleg volt, megborzolta hullámos, szőke haját. Jane egy kézzel festett asztalka felé nyúlt, elvette róla fügekaktuszos Margarita koktéliját, és hosszan belekortyolt.

Tökéletes nap volt ez, egy tökéletes tengerparton, Cabo San Lucasban, Mexikóban. De nem Jane-nek. Ő tökéletesen pocskékul érezte magát.

– Még egy Margaritát, szivi?

Jane a vállá felett hátrapillantva barátnőjét, Madison Parkert látta jönni, s rosszkedve ellenére mosolyogni volt kénytelen. Madison bronzszínű bikinit viselt, mely alig takarta XS-es alakját. Jó tízcentis sarkú teletalpú cipőben volt, és teljes sminkben, melyhez élénk korallszínű rúzs is tartozott. De hát Madison ilyen volt. Másfél óra készülődés nélkül ki sem tette a lábát otthonról. Anélkül még a partra sem indult el.

– Kösz, jól vagyok így. Hát a Gucci táskád? Arany ékszerek? – ugratta Jane.

Madison lehuppant a nyugágyra, Jane mellé. – Héhé, egy lánynak mindig a legjobb formáját kell hoznia, nem igaz? Az ember sose tudhatja, mikor van a közelben egy fotós. Vagy egy jó srác. – Lejjebb csúsztatta az orrán hatalmas Dolce & Gabbana napszemüvegét, hogy szemügyre vegyen egy közeli, csodás kockahassal büszkélkedhető vízi mentőt. – Bejön. Hm, az enyém!

– Viheted – mondta Jane. Az után a pasidráma után, amin nemrég keresztülment, ez most tényleg nem érdekelt. Épp azért jött Mexikóba, hogy elmeneküljön botrányos szerelmi élete elől, és hogy megússza a médiafelhajtást – nem azért, hogy pasikat stíróljön. – Amúgy azt hiszem, magánüdülőről beszéltél, meg hogy a fotósok ide nem tudnak bejutni.

– Aha, a fotóztató üdülővendégekre gondoltam – vágta rá Madison, még mindig a vízi mentőt gusztálva. – Utánanézek, van-e egy haverja – számodra. Egy perc, és jövök. – Felpattant, beletúrt hosszú, platinaszőke hajába, és a tízcentis sarkakon billegve nekivágott a homoknak.

Jane-t a nevetés kerülgette. *Szegény srác még mit sem sejt arról, mi közeleg.*

Jane és Madison az utóbbi öt napot Madison szüleinek a rezidenciáján töltötte. Nemigen csináltak mást, mint úsztak, napoztak, iszogattak és pasikat nézegettek. Azazhogy Madison nézegette őket. Jane-nek egyedül azon járt az esze, hogy mit tett a fiújával (azaz az exével), Jesse-vel L. A.-ben, és hogy lelépett, amikor végképp tarthatatlanra fordult a helyzet. Hát, ha valamire, pasira momentán egyáltalán nem vágyott. Aligha venné most hasznát egynek is, hacsaknem pszichológus az illető.

Jane hátradőlt, és pihenni próbált. A napsütés simogató volt, és a hullámmorajnak nyugtatóan kellett volna hatnia rá. Az agyában azonban egymást kergették az aggasztóbbnál aggasztóbb gondolatok. Korábban olyan normális élete volt! Kicsit unalmas, de szép normális. Amikor a legjobb barátnőjével, Scarlett Harppal gimi után Santa Barbarából L. A.-be költözött, úgy nézett ki, hogy Jane gyakornoknak szegődik Fiona Chenhez, aki az egyik legnagyobb név a rendezvényszervezői szakmában, Scarlett pedig a DKE-re jár majd. Remélték, egy kis izgalmat hoz az életükbe az, hogy új emberekkel találkoznak, és belekóstolnak L. A. éjszakai életébe. Azt azonban nem tervezték, hogy összeismerkednek Trevor Lorddal a Les Deux-ben.

Jane még mindig nem tudta elhinni, hogy egy teremnyi csinos lány közül Trevor pont őt és Scart hívta el egy meghallgatásra a PopTV-nek készülő új valóságshow-jához, az *L. A. Candy*hez. És hogy épp rájuk esett a választása.

Most, hogy Jane ott ült a parton, oly messze mindentől, azt kívánta, bárcsak visszamehetne az időben ahhoz a bizonyos augusztusi éjszakához, és azt mondhatná: *Köszönöm, de nem, köszönöm.* Nem mintha láthatta volna előre, mi fog történni vele. Scarral arra számítottak, hogy a show bukás lesz, de származik belőle pár bulis éjszakaijuk. A műsor aztán persze sikert aratott, és az októberi sorozatpremier után Jane hamarosan azon kapta magát, hogy nem tud anélkül bemenni egy étterembe vagy végigsétálni az utcán, hogy valaki fel ne ismerje. Az újságok „Amerika cukorfalatkája”-nak nevezték. A blogok... nos, azok egész másnak. Az arcával volt tele minden.

Kezdetben a hirtelen jött hírnév izgalmasnak, hízelgőnek tetszett. Mostanra egyike volt a szép és csodált embereknek. A legjobb asztalokat kapta a legjobb szórakozóhelyeken. A tervezők maguk

küldték neki a ruhákat, ingyen. Szinte minden este hivatalos volt egy hollywoodi partira, ahol olyan első osztályú bennfentesekkel parolázhatott, akiket korábban csak az újságok lapjain vagy a tévében látott.

Ám a figyelem zavaró is volt. Mivel érdemelte ki? Az *L. A. Candy* kamerái csak felvették, ahogy éli az életét: ahogy vacsorát főz, mos, szórakozni megy a barátaival, dolgozik Fiona rabszolgájaként, azaz asszisztenseként. Tehát hétköznapi dolgokat. Hogy a csodába érdemelte ki ezzel a celeb státuszt?

Egyáltalán, miért tette őt mindez a pletykalapok céltáblájává? Merthogy ez volt az oka, hogy most itt van, ezen a strandon, s lazulni próbál Madissonnal. Öt nappal ezelőtt – tényleg csak öt napja még? – a *Gossip* magazin megjelentetett egy cikket arról, hogy Jane összehozta a pasija, Jesse legjobb barátjával és lakótársával. A cikk azt nem említette, hogy Jane és Jesse addigra már összerúgta a port. A cikkből persze nem derült ki, Jesse milyen részegre itta magát a Goában, és az sem, hogy egész éjszaka egy másik csajra tapadt. A cikkből senki nem tudhatta meg, Jane milyen sebezhető volt, amikor Braden – aki már azelőtt a barátja volt, hogy a lány Jesse-vel találkozott volna – átment hozzá, és persze azt sem lehetett sejteni, hogy Jane bevallatlanul már régóta vonzódik a sráchoz. Tudni csupán annyit lehetett, hogy Jane és Braden volt a képeken, gyakorlatilag alsóneműben, a lány szobájában. A fotós az ablakon keresztül készítette valahogy a felvételeket. Miért, miért is nem húzta be a függönyt? És miféle beteg alak az, aki befotóz egy lány hálójába? Na, ez a magánélet megsértése... és az illető épp egy valóságshow-szereplő. A képek az interneten kötöttek ki, a világon bárki láthatja őket, beleértve Jane szüleit is... a húgait, Lacie-t és Norát... Trevort... Fionát és természetesen Jesse-t.

Amikor a sztori kipattant, Jane nem tudta rábírní magát, hogy Jesse szemébe nézzen. Valójában senki szemébe nem volt bátorsága belenézni. Úgyhogy nem is tette. Még aznap belement, hogy Madison elszöktesse a szülei pazar és fényűző ingatlanába, Cabóba, hogy elmenekülhessen a (lakása előtt táborozó) fotósok és a (szünet nélkül csörgő) telefonja elől. Csak egyet telefonált a távozása előtt: a szüleinek. Hagyott nekik üzenetet, hogy jól van, és elmegy néhány napra. Szerencsére Parkeréknél nem volt térerő. Jane tisztában volt vele, hogy üzenetek százai várják: a szüleitől, Scartól, Trevortól, Fionától, jöttment újságíróktól, és ki tudja, ki mindenkitől még. Azt is tudta, hogy több mint valószínű, hogy soha többé nem hallgatja meg a hangpostáját.

Hunyorogva húzta össze a szemét, de nem a napsütés miatt. Vajon amióta maga mögött hagyta L. A.-t, kereste-e Braden? Nem ez volt az első alkalom, hogy Jane-ben felébredt a kíváncsiság. Hát Jesse? Kinyitotta a szemét, és komolyan fontolóra vette, hogy örökre Mexikóban marad.

Nem mintha nem lett volna munkahelye, ahová várják. Jane úgy kalkulált, hogy a főnökasszony valószínűleg kirúgja, amiért szó nélkül lelépett, és amiért olyan szalagcímekeket generált, minthogy *AZ L. A. CANDY BÉBI NEM VALAMI ÉDIBÉDI* (ez vélhetően nem tesz jót a cég imidzsének). Ami pedig Trevort illeti... lehet, hogy ő is kirúgja? Az utóbbi öt napban – amióta Jane Cabóban van, Madissonnal – végig be lett volna osztva forgatásra. Maga a gondolat, hogy kiszálljon a műsorból, kétségtelenül csábító volt, de Jane tudta, hogy ez következményekkel járna. Annak idején szeptemberben tíz epizódra szerződött le a PopTV-hez, és az évadzáróig még mindig volt hátra pár rész. Beperelné-e Trevor szerződészegésért? Kitenné-e őt Scarlett a csodás apartmanból, amit a produkció állt?

Akkor Scarlett hajléktalan lenne, és Jane miatt. Jó, talán nem lenne hajléktalan, de vissza kellene menniük abba a vaskos falú, forgalomtól éjjel-nappal zajos lakásba. Jane képtelen lenne rá. Szerette a takaros, csendes kis apartmant a csinos, fehér falakkal.

Scarlett. Mindennek a tetejébe Jane bűnösnek érezte magát amiatt, hogy úgy hagyta el L. A.-t, hogy a legjobb barátnőjével nem beszélt. Tudta, hogy Scarlett biztos aggódik érte. Ők gyakorlatilag óvodáskoruk óta elválaszthatatlanok voltak, és Scarlett mindig védelmezte Jane-t. Ám az utóbbi időben elég feszült volt közöttük a viszony. Egyfelől Jane kedvelte az *L. A. Candy*ben szereplő társaikat – Madisont és a másik lányt, akit Gaby Garcíanak hívtak –, Scarlett pedig nem. Scar gyakran tett rájuk becsmérő megjegyzéseket, kamerák előtt és mögött is, ami tök bunkóság volt. Másfelől Scar nem nézte jó szemmel Jane kapcsolatát (azóta már exkapcsolatát) Jesse-vel, a srác múltja miatt. A múltja miatt a lányokkal... az ivással... meg a drogokkal... no meg a lányokkal. De ez azóta már történelem. Jesse nem tett többé ilyesmiket (leszámítva azt az aprócska kisiklását a Goában). Megváltozott, és úgyszólván tökéletes párnak való volt. Jane cseszte el az egészet, hogy félrelépett Bradennel.

Jane megkavarta a szinte felolvadt italt, és egy hajtásra kiitta a híg maradékot. Azt kívánta, bár sohase hallott volna Trevor Lordról – sem pedig az *L. A. Candy*ről. Igen, a Braden-ügy száz százalékban az ő hibája. De anno, amikor még a régi kis szürke Jane Roberts volt Santa Barbarából, a sajtó nem fotózta volna, és nem teregette volna ki a képeit mindenhová – amivel megalázta őt, és tönkrevágta a kapcsolatát Jesse-vel. Épp elég szörnyű az, hogy hibázott – most pedig még az egész országgal is meg kell ezt osztania. Nincs az a mennyiségű tervezői ruha, ami ezért kárpótolná. Szerette volna visszatekerni az időt odáig, amikor Scarral még névtelen senkik voltak, amikor

L. A.-be, a csodás városba költöztek, tele álmokkal egy mesészép, új élet reményében. Ehelyett ez egy valóra vált rémálom volt.

Madison visszaérkezett, a túsarkakon egyensúlyozva. – Homokos – jegyezte meg vállrándítva. Leült, és kinyújtóztatta hosszú, napbarnított lábait. – De meghívott minket bulizni. Hé, minden oké? Mi a gond?

– Három szó. „Jane, a K.”

– Mi van?

– Ez az utolsó szalagcím, amit láttam, mielőtt eljöttünk a lakásból – felelte sóhajtva Jane. – Épp azon tűnődtem, hogy ha soha nem szerződök le a show-ba, akkor ez sosem történik meg.

Madison kihajolt a nyugágyból, és a kezét (melyet hosszú porcelánkörmök díszítettek) Jane karjára tette. – Nyugi! Minden rendben lesz. Ígérem. Tudod, valaki csinál valami még sokkal ribancosabbat a héten, így aztán mire mi visszaérkezünk, a te kis botlásod elévül.

– Remélem is – bizakodott Jane, bár ebben egyáltalán nem volt biztos. És kissé érzékenyen érintette, hogy Madison előbbi mondata tulajdonképpen azt is jelentette, hogy ő, Jane ribancos. De azért nagyon jó barátnő volt az utóbbi pár napban – elhozta őt Cabóba, gondját viselte, flancos italokat rendelt neki, a szórakoztatására vicces történeteket mesélt svájci bentlakásos iskolájáról, a szüleitől meg az örült nagynénjéről, Letitiáról. – Nagyon drága vagy. Komolyan. De örökre nem maradhatunk itt. Holnapután karácsony, és nekem haza kell mennem. Anyáék várnak.

– Ne, maradj! – könyörgött Madison. – Karácsonyozhatnánk itt együtt, Cabóban! Szerzünk egy kis pálmafát a lakásba, és feldíszítjük csini égőkkel.

– Tudod, nagyon szeretnék maradni, de nem lehet – felelte. – Meg aztán téged is várnak a szüleid. – A lány nem válaszolt, s Jane

tűnődni kezdett, milyenek lehetnek a családi viszonyai. Ha jobban belegondolt, Madison ritkán beszélt a családjáról. Jane remélte, hogy nem mondott semmi rosszat, s úgy döntött, témát vált. – Hé, tudsz olyat, akinek van internete ezen az üdülőhelyen? Megnézném a repülőjáratokat Los Angelesbe. Meg küldeni akarok egy e-mailt Scarnak, hogy tudja, minden oké, meg ilyenek.

– Á, ez a hely totál visszamaradott. Se térerő, se internet, semmi. Ez szándékos, hogy az állati gazdag, állati elfoglalt emberek, mint az én szüleim, el tudjanak vonulni a világ elől. – Madison habozott. – Egyébként ami Scarlettet illeti... Tulajdonképpen már akartam beszélni veled róla.

Jane homlokán ráncok jelentek meg. – Mivel kapcsolatban?

– Azzal a nappal kapcsolatban, amikor a *Gossip*-cikk megjelent. Amikor együtt voltunk nálad hárman. Ő elég furán viselkedett – kezdte Madison.

– Mit értesz azalatt, hogy „elég furán”?

– Nem fordult meg a fejedben? Ki adhatta a tippet a fotósnak, hogy ti Bradennel együtt vagytok akkor éjjel a lakásodon? – vetette fel a lány. – Sajnálom, hogy fel kell hozzam, de... na, tudod, hogy csak törődöm veled, szívi.

– Mit beszélsz?

– Csak azt, hogy... Tudom, hogy a barátnőd. De... – Madison hangja elhalkult. – Ó, most esett le! – Vigyorgott. – Jane, a K, azaz Jane, a Korlátolt. Jó vicc.

Jane elfordult, s a vizet kémlelte. Madison arra céloz, hogy Scar állhat a fotók mögött? Képtelenség. Képtelenség, hogy bárki, akit Jane ismer, benne legyen. Az ő kis világában senki sem volt annyira aljas, annyira bosszúálló, annyira kétszínű. Pláne nem a legeslegjobb barátnője.

Jane részéről csak egyetlen logikus magyarázat adódhatott. Az a fotós a lakása körül ólálkodott, szenzációra éhezve. Vagy követte Bradent, mivel tudta, hogy a srác a barátja. Vagy ilyesmi. Nem akart többet erre gondolni. Olyan rettenetes az egész ügy.

– Merthogy lábra kapott az a híresztelés, amit hallottam Jesse-ről, hogy árulta a képeket a pletykalapoknak – folytatta azért Madison. – De gondolkodtam. Lehet, hogy valaki más van emögött. Tehát... ki tudta, hogy Braden nálad van akkor éjjel?

Jane vállat vont. – Hát, Scar. Meg az aranyhalam, Penny – jelentette ki fapofával.

– Ó, hát akkor nyilván a hal adta a tippet a fotósoknak! – felelte kuncogva Madison. – Lehetséges, hogy Penny tartogat valamit Jesse számára, és össze akart benneteket ugrasztani.

– Penny, ő soha – válaszolta Jane, gondolván, milyen jó is végre viccelődni annyi sok kínszenvedés után. – Penny zsánere a magas, sötét hajú és...

Jane azonban nem fejezte be a mondatát. Elragadta a figyelmét egy különös mozdulat az egyik pálmafa mögött, jobbra, mintegy tíz méterre tőle. Feljebb ült az ágyon, hogy jobban lásson.

Katt, katt, katt. Egy középkorú, Aviator napszemüveget viselő fickó lépett elő a fa mögül, és célba vette superhosszú teleobjektívjével – *öt.*

– Jó ég! – kiáltotta Jane, s ösztönösen az arca elé kapta a kezét. Aztán megragadta a törülközőjét és a strandtáskáját, s felpattant a helyéről. – Madison, ott egy paparazzo!

– Nem mondd! – A barátnője mosolyt öltött, és körbepillantott. – Hol?

– Mindegy. Istenem, gyűlölöm ezt! Még egy másik országban sem menekülhetek előlük – panaszkolta Jane remegő hangon. A törülközőjét

a dereka köré csavarta, készen arra, hogy a Parker-ingatlan felé vegye az irányt.

Madison mosolya leolvadt. Fogta a cuccát, és felállt. – Ne haragudj! Teljesen igazad van – adott neki igazat gyorsan. – Gyerünk! Menjünk be, és rázzuk le azt a balféket! Akarsz DVD-t kölcsönözni a klubházból? Később meg elmehetnénk arra a bulira, amire újdonsült vízi mentő barátom meginvitált minket.

Jane a fejét rázta. – A fotós jel, Madison. Nem mehetek el emellett. Muszáj hazamennem – jelentette ki, s visszaindult az épületbe.

– Ha te mondod, Jane K. K mint Katasztrófa – poénkodott Madison.

Egyáltalán nem vicces, tűnődött Jane.

2.

CSAK EGY ÚJABB PASI

SCARLETT HARP ÉPP EGY BŐRÖNDBE GYÖMÖSZÖLTE a ruháit, s nem állta meg egy kis káromkodás nélkül. Karácsony Aspenben? Ki a fene tölti a karácsonyt egy ilyen helyen? *Nos, lehet, hogy so-kan*, fortyogott, de ő nem volt az az Aspenben karácsonyozó típus. A szülei ötlete volt, hogy kibérelnek ott valami puccos helyet, és a hegyoldalban töltik az ünnepeket. Mr. és Mrs. Harp – valójában dr. és dr. Harp (a férfi plasztikai sebész; a nő pszichiáter) nem hittek az olyan érzelgős hagyományokban, mint fadísztítés vagy kandallószé-li zokniaggatás. Minden évben más és más üdülőhelyen töltötték a szentestét. Tavaly a Bahamákon voltak. Azelőtt Párizsban. Párizs előtt meg Hawaiion.

Scarlett elég borzasztóan érezte magát attól, hogy egy olyan útra kell összecsomagolnia, amelyre nem is akart menni. A legborzasztóbb pedig az volt, hogy még csak nem is magában volt. A helyzet az, hogy figyelték. A saját szobájában. Méghozzá sokan. Egy rendező, két operatőr, egy hangosító és egy producer. Továbbá az idegesítő Gaby, a show másik szereplője, akit Trevor küldött, hogy ugorjon be, mint Scarlett barátnője, hogy legyen, aki szórakoztatja pakolás közben. Magyarul: mivel Jane és Madison hiányoztak, és a show-nak

folymatódnia kellett, Trevor meg Dana, a másik producer, mesterségesen állították be a jeleneteket. Ennyit arról, hogy az *L. A. Candy* valóságshow. Scarlett soha nem lógott volna a lánnyal, csak ha rákényszerítik. És most ez történt.

Gaby az ágyon ülve próbált társalogni, s megjegyzéseket fűzni a ruhatárához – melynek 90%-át farmer és póló tette ki.

– Úha, annyira cuki ez a top! – mutatott egy lila felsőre, amit Scar épp labdává gyúrva tömködött a bőröndjébe. – Szerinted ez milyen színű? Padlizsán? Ibolya? Magenta?

– Lila – morogta Scarlett. – Nem kell menned valahova?

– Ugyan, dehogy. Az egész napom a tiéd. Hé, mikor is indul a járatod? Rám férne egy mani-pedi. Te hogy állsz ezzel? Megtudakoljam, hogy ebéd után beugorhatunk-e egyre valahová?

Gaby Danára pillantott, nyilván hogy lássa, hogy fogták-e a mani-pedis mondatát. Scarlett tudta, hogy a Dana arcán látható pánik azt jelenti, hogy vette az adást, és épp azon agyal, hogyha most találni akarnának egy szalont, ahol forgathatnak, rögvest telefonálniuk és intézkedniük kellene.

Scarlett felmutatta a körmeit, kettő közülük le volt törve. – Én rendben vagyok. Nélkülem mész.

– De az úgy nem buli! – siránkozott Gaby.

Scarlettnak rezegni kezdett a mobilja a farzsebében. Azonnal kikapta, gondolván, hátha végre Jane az! Az utóbbi öt napban egyfolytában hívogatta a legeslegjobb barátnőjét, s tucatnyi esze-lős üzenetet küldött neki: *Hívj! Hol vagy? Nagyon aggódom ér-ted! Hívj!* És másmilyeneket is: *Szabadulj meg attól az örült, kurva Madisontól, ASAP!*, meg hasonlókat, nem emlékezett rájuk szó szerint.

Hirtelen elszomorodott, amikor meglátta a nevet a képernyőjén. Az újabb SMS Danától jött. TUDNÁL LASSABBAN PAKOLNI? GABYHOZ MEG LÉGY KEDVES, LÉCCI!

Scarlett felsóhajtott. Dana imádott utasításokat küldözgetni egy-egy jelenet közepén, hogy csinálja ezt, vagy mondja azt. Nem mint-ha Scarlett valaha is megtette volna, amit Dana kért tőle. Nem fogadott szót. Neki az volt az elve, hogy ami a szívéen, az a száján, és ha az egy kicsit erőse sikeredik – hát, elnézést mindenkitől, az igazság fáj.

A dolog úgy állt, hogy az *L. A. Candy* minden egyes epizódjával, amit megnézett, egyre csak gyűlt benne a feszültség amiatt, hogy a tévés és a valódi személyisége köszönő viszonyban sincs egymással. Trevor úgy szerkesztette meg a jeleneteket, hogy úgy tűnjön, Scarlett egy félénk, csendes könyvmoly. Amikor Jane-nel vagy a többi lánnyal szerepelt egy jelenetben, szinte soha nem szólt semmit – csak olyasmiket, hogy *ja*, meg *nem*, *köszí, csá*, *mennem kell órára!* Persze az, ami látszott belőle, jól nézett ki: hosszú, sötét, hullámos haj, smaragd szempár, 175 cm-es sportos alak. De amit mondott, az úgy hangzott, mintha az égvilágon semmi mondanivalója nem volna. Pedig épp az ellenkezője volt rá jellemző.

– Oké, srácok, ebédszünetet kell tartanunk, aztán átnyargalunk a Los Angeles-i reptérre – vezényelt Dana. *Hm, miért is nem írja meg inkább mindenkinek SMS-ben?* – dohogta Scarlett, miközben a stáb nekilátott, hogy kihurcolkodjon a szobából.

Gaby duzzogott. – Miért tart ez olyan sokáig? Mindjárt éhen halok.

– Szerintem van egy kis maradék a hűtőben. Szolgáld ki magad! – ajánlotta Scarlett. A show általában tartott chipset meg sósperecet a stábtagnak számára, ám az aligha volt „ebédnek” nevezhető.

– Oksa. – Gaby felpattant, és eltűnt a konyha irányába.

Scarlett újra felsóhajtott. Olyan szívás volt ez. Bár itt lenne Jane! Akkor minden más lenne. A felvett idióta karácsonyi műsoraikat néznék, vagy csapnának egy közös last minute vásárlást a Grove-ban, ahol csak úgy kavargó a műhó. Scarlett Robertséknél tölthetné a karácsonyt, ahelyett, hogy Aspenbe repül; Jane családja ugyanis történetesen normális volt (a szó jó értelmében), és kedvesebb, mint az ő saját családja. Mr. és Mrs. Roberts-nél nem a CNN szól, míg dermesztő némaságban ülnek a vacsoraasztalnál, és szó nélkül szel-letelik 40 dolláros hátszínsteakjüet. Nem a pácienseikkel beszélnek többet telefonon. Nem pszichoanalizálják a gyerekeiket olyan hoz-zászólásokkal, mint: *Szóval, Scarlett – nem gondolod, hogy a választá-sod, mármint hogy a Harvard meg a Columbia helyett a DKE-re mész továbbtanulni, a sikertől való elfojtott félelmeddel hozható kapcsolatba?*

De különben hová tűnt Jane? Az üzenet, amit öt napja Scarlettnek hagyott az apartmanban, úgy szólt, hogy Madison kijuttatta Mexi-kóba, és hogy hamarosan visszajön. A bökkenő az, hogy aki az egész *Gossip*-botrányt levevényelte, az gyakorlatilag Madison volt, és Jane erről mit sem sejt. Madison, mielőtt Jane-nel együtt kámforrá vált, odasúgta Scarlettnek, hogy Jesse Edwards szívárogtatta ki azokat a bizonyos képeket a *Gossip*nak. Ezért aztán Scarlett elment Jesse házá-hoz, hogy a srác fejéhez vágjon pár jól megválogatott, személy szerint neki címzett mondatot. Amikor odaért, a fiú elmondta neki, hogy Madison a hunyó, és hogy megpróbálta őt rávenni, hogy passzolja át a képeket a *Gossip*nak, de ő nem ment bele (annak ellenére, hogy nincs arra szó, milyen dühös volt a barátnőjére, amiért az a legjobb barátjával kavart). Scarlett pedig hitt neki. Jesse egy részegeskedő, ellenszenves, nyilvánosságra éhes hímrinyó, de ez egyszer, ebben a kritikus pillanatban igazat mondott. Scarlett ebben biztos volt.

Miközben elszántan nyomozott Jane után, megkérdezte Gabyt, tudja-e, hol van Madison szüleinek a rezidenciája... vagy megvan-e neki Parkerék bárminemű elérhetősége. De Gaby mismásolt, mint mindig. Bár meglepő volt, hogy ennyire tájékozatlan, hisz úgy tűnt, egyfolytában együtt lóg Madissonnal. Scarlett rá is guglizott Parkerékre, de semmit nem talált a neten. Ami kissé fura is volt, tekintve, hogy állítólag csilliomos ingatlanfejlesztők, vagy mi. Lehet, hogy ők nem hajhásszák annyira a feltűnést, mint a lányuk, aki a világ végére is boldogan elmenne, ha ott kamerák várnák.

Mindegy. Mihelyt visszaérkezik Jane, tisztázzák majd egymással ezt az egész hülye zűrzavart Madison meg a képek körül. És azon lesznek, hogy a barátságuk megint sínre kerüljön. Annyi minden (és annyi ember) állt közjük az elmúlt pár hónapban: a show, Madison, Gaby, Jesse. A mélypont vélhetően az volt, amikor Scarlettnek egy rohadt weboldalról kellett megtudnia, hogy Jane összemelegedett Bradennel. Pedig Jane-nel soha, de soha nem voltak titkaik egymás előtt.

Mikor végre egyedül maradt a szobában – úgy tűnt, a stábtagok kiszéledtek a folyosóra –, Scarlett az íróasztalához lépett. Az útlevelét kereste. Szüksége lehet rá, ha végül neki is ki kellene mennie Mexikóba, hogy hazarángassa Jane-t. Miközben a legfelső fiókban kutakodott, egy hangot hallott a háta mögül: – Helló, jól vagy?

Scarlett megfordult. Liam volt az, az egyik operatőr. Scarlett pár hete titokban vonzódott hozzá (de titokban). Titok volt, mivel a PopTV szabályzata szerint az „üdvöskéknek” nem szabad érintkezni a stábtagokkal (nem mintha egy kis vonzalom már érintkezésnek számítana, de az előbbiből még lehet az utóbbi). Aztán azért is titok volt, mert Scarlettre a plátói szívügyek nem igazán jellemzőek. Pasitíren hosszú és tökéletesen boldog múltra tekintett vissza: összejött velük egyszer, talán kétszer, és aztán soha többé nem látták egymást. Ez

nála mindig működött. Nyilván jobb volt így, mint kapcsolatokban, mint amilyen Jane-nek a Jesse-féle csapás volt, vagy a gimis barátja, Caleb Hunt, aki (Scarlett szerény véleménye szerint) távkapcsolattal hitegette a lányt, amikor egyetemista lett, aztán szakított vele néhány olyan eredeti kifogás kíséretében, mint „Szeretlek, de te jobbat érdemelsz.” (Scarlettnak az volt az elmélete, hogy Caleb a Yale-en csalta Jane-t, de ez csak elmélet maradt. Sosem talált rá bizonyítékot.)

Liam, fellángolásának titkos tárgya, állt ott, és nézte, barátságosan, érdeklődően. Húha, annyira kék volt a szeme! Ugyanolyan kék, mint a bandana kendő, amivel hátrafogta hosszú, hullámos, világosbarna haját, és ugyanolyan, mint a puha, vasalt, mintás póló, ami kiemelte nyúlánk, de szépen kirajzolódó felsőtestét. Scarlett egész délelőtt igyekezett figyelmen kívül hagyni a srácot, amíg forogtak. Most azonban, hogy a saját szobájában egyedül maradt vele, rájött, hogy ez nem is olyan könnyű.

– Helló! – szólalt meg Scarlett, s visszafordult az asztalhoz. – Jól vagyok, kösz. S még jobban leszek, hogyha véget ér ez a snitt.

– Nem úgy érte, én csak... Jane miatt. Biztos aggódsz miatta.

Scarlett habozott a válasszal. Liam volt az egyetlen a stábból, aki volt annyira figyelmes, hogy gondoljon erre. Valójában, amióta a srác szeptemberben csatlakozott a show-hoz, alig váltottak több szót egy-egy szíánál. – Ööö, hát, aha.

– Biztos minden rendben vele. Ez az egész idióta médiacirkusz pedig – elvonul majd, mielőtt jön egy másik országos szenzáció, például valami címlaplány felszed két kilót, vagy Leda Phillips felvesz valami ocsmány rongyot az *Üvöltő szelek* premierjére.

Scarlett nagy nehezen elmosolyodott. A srác szellemes volt... meg helyes... meg cuki. – Újraforogták az *Üvöltő szeleket*? – szölt halkán. – Minek?

– Nem t’om. Leda Phillips játssza Catherine-t, Gus O’Dell pedig Heathcliff-et. Elég bénák Merle Oberonhoz és Laurence Olivier-hez képest, nem? Emily Brontë regényéhez meg pláne.

– *Charlotte* Brontë – javította ki Scarlett.

– Nem, *Emily*. Fogadjunk? – Liam vigyorogva kezét nyújtott.

Scarlett a homlokát ráncolta. Aztán fogta a BlackBerryjét (a PopTV gáláns ajándékát, hogy mindig el tudják érni... *haha*), és utánanézett az *Üvöltő szelek*nek a neten. *Hm*. Emily Brontë. *A fene egye meg!*

Szóval Liam szellemes volt, helyes, cuki, és még a Brontë nővérekét is ismerte. Pasiban veszélyes – és ellenállhatatlan – kombinációt alkotott, különösen egy olyan megszállott könyvfaló számára, mint Scarlett (aki a regényeket eredetiben gyúrte le, spanyolul, franciául vagy olaszul, pusztán a szórakozás kedvéért). Korábban történetesen rajtakapta Liamet, hogy a forgatási szünetek alatt az ő kedvenceit olvassa: egyszer a *Száz év magányt* Gabriel García Márqueztól, máskor meg a *Middlemarchot* George Eliottól. Többek között ezért is akadt meg a szeme a fiún.

– Ja, oké, Emily – ismerte el Scarlett. – Mi vagy te, SparkNotes¹-őrült?

Liam nevetett, és megjátszotta a sértődöttet. – Nem nézed ki belőlem, hogy végig bírok olvasni egy egész regényt?

– Hát, talán egy rövidebbet. Mondjuk egy novellát.

– Ó, ez...

Társalgásukat lépések zaja szakította meg: Gaby kóválygott be, és ledobta magát az ágyra; rágcsált valamit, ami hideg pepperónis pizzának tűnt. – Miről dumcsiztok?

¹ Olyan weboldal, amely több művészeti ágban és tudományterületen nyújt hasznos ismereteket. Sok regény tartalmi kivonata és elemzése is megtalálható rajta.

– Semmiről, csak cuccolok. – Azzal Liam felvett egy összetekercselt vezetékot.

Scarlett elmosolyodott, és intett neki egy picit, miközben figyelte, ahogy a srác elhagyja a szobát. *Csak egy újabb pasi* – morfondírozott Scarlett. Akkor meg miért érzett meleg, ideges bizsergést a gyomra mélyén? Mi a fene ez az érzés, úgy egyébként? Talán valami rosszat evett? Szemezett Gaby pizzájával, amit a lány a kezében tartott, és nem is rémlett neki, hogy mikor rendelték. Nézte, amint Gaby ismét beleharap... de nem szólt hozzá. A lány evett, és legalább addig sem beszélt. Jó volt ez így.

Aztán még aznap Scarlett repülőre ült. Épp felszálláshoz készülődtek, amikor megszólalt a mobilja. A képernyőre pillantott, de a szám nem volt ismerős.

A STÁBOS TELEFONLISTÁRÓL SZEREZTEM A SZÁ-
MOD. UGYE, NEM GOND? CSITT, DANÁNAK EGY
SZÓT SE! A SZOBATÁRSAIMMAL SZILVESZTERE-
ZÜNK. HA VISSZAJÖTTÉL ASPENBŐL, ÉS ELJÖN-
NÉL, ÍRJ, ÉS +ADOM A CÍMET. BOLDOG KARÁ-
CSONYT! LIAM

Scarlett érezte, hogy zakatol a szíve, és izzad a tenyere. A repülés mindig kihozta ezt nála – ugye a repülés? Fel-le görgette és újraolvasta az üzenetet. Miért is hívja meg őt Liam a bulijára? Csak úgy udvariasságból? Ismét átolvasta az üzenetet, próbálta megfejteni, míg az utaskísérő be nem jelentette, hogy kapcsolják ki hordozható elektronikus készülékeiket, mert felszállás következik. Bár ez akkor már nem számított. Scarlett betéve tudta a szöveget.

3.

EZ AZ A LÁNY ABBÓL A SHOW-BÓL?

JANE A CSOMAGKIADÓ FELÉ SIETETT, alig várva, hogy kijusson a Los Angeles-i repülőtérre, amilyen gyorsan csak lehet. Csupán két nappal karácsony előtt tömve volt a hely. Ez jó – így meg tudja oldani, hogy besurran és kisurran anélkül, hogy bárki foglalkozna vele. Baseballsapkájában és méretes Chanel napszemüvegében meg tudja őrizni inkognitóját. Vagy ordít róla, hogy: „Celeb vagyok álcában.” Jane sose gondolta volna, hogy egyszer még *sóvárogni* fog a névtelenségért, de most ez történt vele. Jobban vágott rá, mint valaha.

Érezte, hogy a bikinialsója a csípőjéhez dörzsölődik. Sietve hagyta el Parkerék lakását, csak felkapta a farmerjét a fürdőruhájára, máris kirohant az ajtón a sebtében összepakolt bőrönddel, be a várakozó taxiba. Az utastájékoztató tábla órájára nézett: 4:15. Ha Cabóban marad, Madisonnal elcsípi a naplementét a parton... vagy Margarita koktélt kevernek a konyhában... vagy tervezgetik az estét. Jane hozzászokott napjaik lassú, lusta ritmusához, a gondtalan mindennapokhoz. Madison igazán megnyugtató volt, amikor rátört az egyik félelme a sok közül, szórakoztatta, vigasztalta. A reggelijét is mindig elkészítette (kávé, joghurt és friss gyümölcs mosolygós arccá rendezve). Madison tökéletes barát volt.

Jane elhaladt egy reptéri újságosstand előtt, és elfordította a fejét, hogy meg ne pillantsa a bulvárlapokat. Remélte, hogy az arca már nincs a címlapokon, de inkább nem kockáztatott. Egy röpke pillanatig késztetést érzett, hogy megforduljon, és felszálljon a következő járatra, vissza Cabóba. De tudta, hogy nem teheti, azonkívül Madison elment kirándulni a szüleivel, hogy találkozzanak valahol... Mít is mondott, pontosan hol is? Jane jó néhányszor megkérdezte tőle, de a lány bizonytalan volt ezt illetően. New York? Boston? London? Egy sziget valamerre? De ez volt Madison: mindig tele jópofa, mesés, félkész tervekkel.

Ami Jane-t illeti, elérkezett az idő, hogy szembenézzon a következményekkel. Remélhetőleg nem rögtön és nem egyből. Elsőként azt tervezte, hogy eljut a lakásába, kicsomagol, majd újra becsomagol, fogja a karácsonyi ajándékokat, amiket a családjának vásárolt, aztán bepattan a kocsijába, és végighajt a parton Santa Barbaráig. És valamikor esetleg meg kell hallgatnia azt a harmincvalahány üzenetet, ami a telefonján várokozik. Feltételezte, nem sok idő kellett, hogy megteljen a hangpostája.

Ha szerencséje van, Scar talán még ott lesz a lakásukban, és tudnak beszélni. Tudta, hogy a Harp család Aspenbe megy valamikor, de nem tudta pontosan, mikor.

A sarkon kikanyarodva elhaladt egy újabb újságáros előtt – és hirtelen megtorpant. Ott volt az arca – tele volt vele az egyik állvány – a *Talk* magazin címlapján. A fényképe szerepelt rajta a szalagcímmel: **AZ L. A. CANDYSZTÁRJA SZERELMI HÁROMSZÖG-BE KEVEREDETT.**

Jane az ajkába harapott, igyekezett tartani magát.

Pár napja még feltörekvő sztár volt, „Amerika cukorfalatkája”, egy hétköznapi lány hétköznapi problémákkal, akivel mindenki tudott azonosulni, és akit hétről hétre látni akartak a tévében. Néhány

lapszámmal ezelőtt a *Talk* „Hollywood legújabb üdvöskéje”-nek állította be. És *most* mi is volt? Egy kurva, aki megcsalta a pasiját annak legjobb barátjával? Sokkal rosszabb már nem is lehetne.

Hogyan változott a képe jóról szörnyűre ilyen rövid idő alatt?

Jane-nek ki kellett jutnia a Los Angeles-i repülőtérről amilyen gyorsan csak lehetséges. Meglátta a feliratot, amin ez állt: CSOMAG-KIADÁS, és arrafelé rohant. Amint odaért, a zsúfolt csomagszállító szalagokat figyelte, és próbálta kitalálni, melyiken lesz az ő táskája. Néhány perc múlva kiszúrta babakék, gurulós bőröndjét, amint bekanyarodott a legközelebbi szalagon. Felvette, és megfordult, hogy induljon. *Ez könnyen ment*, gondolta.

Hamarabb meghallotta őket, mint ahogy meglátta.

– Jane!

– Erre, Jane!

Megpördült, miközben feldöntötte a bőröndjét. Összesen négyen voltak: három fényképész meg egy negyedik fickó egy kézi-kamerával. Bizonyára nem most szúrták ki először.

– Jane, beszéltél Jesse-vel?

– Mit gondolsz a napvilágra került képekkel kapcsolatban?

– Igaz az, hogy te magad szivárogtattad ki a képeket?

– Jane, miért csaltad meg Jesse-t?

Kiáltoztak neki, a hangjuk sokkal hangosabb volt a hangosbemondó és az üvöltő kisgyerekek háttérzajánál. Körülöttük mindenki megfordult, és rábámult. Hallotta a közeli sutyorgásokat – „Ki ő?”, „Jó isten, ez az a lány abból a show-ból?”, „Janie! Nem ő az a színésznő?” – és látta, amint az emberek előveszik telefonjaikat, és fényképezni kezdik. Jane érezte, hogy kővé dermed ott helyben – törbe csalva.

Aztán vett egy nagy levegőt, és eszébe jutott, mit csinál. Fogta a bőröndjét, sietős léptekkel elhaladt a kiáltozó fotósok meg a vizslató

tömeg előtt, és átment a fotocellás üvegajtón, megcélozva a taxiállomást. Sapkáját a fejébe húzva, szemén napszemüveggel, és magasra szegett fejjel... *vagy valahogy úgy.*

– Jane, csak egy mosolyt!

– Jaj, Jane... ruhában már nem szeretsz fotózkodni?

Kövezték egészen a taxiállomásig, s láthatóan idegesítette őket, hogy folyton elfordítja a fejét tőlük. Egyszerre csak felemelték a gépeiket szinte csak karnyújtásnyi távolságra a szemétől, és vakuzni kezdtek. Alig látta tőlük, hová lép.

Akkor, amikor végre benn volt a taxiban, és távolodott a repülőtérről meg a fotósoktól, csak akkor hagyta el magát: az ülésbe hanyatlott – és sírva fakadt.

– Scar?

Semmi válasz. Jane becsukta maga mögött az ajtót, és a kulcsait az előszobaasztalra hajította. A lakásban néma csend volt: se tévé, se zene, Scar spanyol igeragozása se hallatszott. A pulton Jane egy műanyag kávéspoharat vett észre, a 7-Elevenből² származott. *Aha, szóval a stáb forgatott*, tűnődött. Rettentően örült, hogy nem futottak össze. Egyáltalán nem hiányoztak volna neki a kamerák, hogy rajtaütésszerűen megörökítsék a „hazatérését”, pláne, hogy cefetül érezte magát, az arcán pedig könnycsíkok látszottak.

A reptéri letámadás járt a fejében, és elöntötte a szorongás – meg a düh. Úgy döntött, késő estig meghúzza magát a lakásban, legalább éjfélig, és aztán nekivág Santa Barbarának. Csak így lehetett biztos, hogy nem fogják megint követni.

Bement a konyhába, és egy nagy üzenetet látott meg a márványpultra ragasztva:

² Önkiszolgáló üzletlánc.

*JANIE, 14.00 VAN, ELMENTEM, HOGY ELÉRJEM A JÁRA-
TOT ASPENBE. A MOBIL NÁLAM, HÍVJ!!!!!!!!!!*

PUSZI:

SCAR XII. 23.

Jane rájött, nem sokon múlt, hogy elkerülték egymást Scarral. Tulajdonképpen lehet, hogy egy időben jártak a reptéren?

Volt egy másik üzenet is az előző mellett:

AZ ANGELO'S KISÁLLATSZITTERÉNEK:

PENNY A LEGBELSŐ SZOBÁBAN VAN, JOBBRA.

*LÉGYSZI, ADD ODA NEKI A HALKAJÁT, AZ AKVÁRIUMA
MELLETT VAN.*

Scar odaírta a mobilszámát is, szükség esetére.

Úú, döbrent meg Jane. Olyan rendes Scartól, hogy gondolt Pen-nyre. Főleg, hogy Jane úgy szállt fel Cabóba, hogy el is felejtette megkérni, hogy viselje gondját a hálnak (egy újabb dolog, ami miatt rettentő büntudatot érzett).

A konyha igazán tiszta volt: se koszos edények a mosogatóban, se üres pizzásdobozhalom a szemetes mellett. Scar általában pedánsabb volt Jane-nél. (Csak a szépségápolás meg a divat terén nem. Bár ő olyan természetes szépség, aki nem szorul rá se fésülködésre, se sminkre, se arra, hogy farmeren meg gyűrött pólón kívül mást is viseljen. Jane külseje, noha csinos volt, kicsit több erőfeszítést igényelt.) Ami azonban a szemetest illeti... Jane-nek feltűnt, hogy csordultig megtelt Post-itekkal és papírfecnikkel. Kihalászta őket.

Mind Scar üzenete volt, amiket neki írt az elmúlt öt napban:

JANIE, HÍVJ FEL!
ELUGROTTHAM A KÖNYVTÁRBA, VISSZAVISZEK PÁR
KÖNYVET. 9-RE JÖVÖK.
BESZÉLNÜNK KELL MADISONRÓL S. O. S.!
ANYUKÁD HÍVOTT.
HÍVJÁL FEL!
TREVOR TELEFONÁLT, ÚGY ÖTVENSZER - VISSZAHÍV-
NÁD?
FIONA CHEN IRODÁJÁTÓL HÍVTAK.
A FITNESSSTEREMBEN VOK (ÚJ AZ EDZŐ!), JÖVÖK
NEMSOKÁ. HA HAZAÉRSZ, VÁRJ MEG!
HÍVJ FEL!
STARBUCKS, EGY ÓRA MÚLVA JÖVÖK.
MEGINT HÍVOTT TREVOR.
ÚTOLSÓ VIZSGA A FÉLÉVBEN, VACSIRA JÖVÖK.
MEGINT HÍVTAK FIONA CHEN IRODÁJÁTÓL.
APUKÁD KERESETT TELEFONON.
FÖRGATUNK VALAMI NYÁMNÁDT KLUBBAN, ÉJFÉLRE ITT
VOK.
JANIE, HÍVJ MÁR!!!!

És még egy csomó ilyen.

Jane-nek összeszorult a gyomra. Scar nyilvánvalóan aggódott érte, és minden lehetséges módon próbálta elérni. Ő meg nagy ívben tett rá. Persze térerő meg internet nem volt Madisonéknál. De fel kellett volna hívnia, vagy küldhetett volna egy SMS-t a cabói reptérről vagy a Los Angeles-iről, vagy akárhonnét.

Ismét átfutotta az üzeneteket, s megakadt a szeme a Madisonról szólón. Mire célozhatott Scar azzal, hogy beszélniük kell Madisonról

S. O. S.? Olyan logikátlanak tűnt. Jane tudta, hogy Scar egy felszínes, kétszínű picsának tartja a szőke ciklont, aki csak a saját érdekét nézi. De ez nem lett volna sürgős, hisz Scar sosem rejtette véka alá a véleményét, ahogy ezt sem. Úgy látta, Madison mindig barátságosan viselkedett vele, elhívta bulizni, wellnessezni, meg hasonlók. Scar volt az, aki ilyenkor nem ereszkedett le hozzá. Nagyra volt vele, hogy ő más – különnc, kívülálló.

De Scar már csak ilyen volt. Néha tudott nagyon undok és kritikus lenni, különösen azokkal, akik Jane körébe tartoztak. Persze tudta, hogy Scar csak óvni akarja őt, de mégis. Ugyanilyen ellenszenvesen viselkedett Jane jó pár gimis barátjával, néhány fiújával, köztük Calebbel is (totál ellenezte a távkapcsolatukat, amikor a srác egyetemista lett), meg Jesse-vel (akit ritkán nevezett a nevéen, jobban szerette „hímringyó”-nak hívni, és ehhez hasonló becenevekkel illetni).

Scar volt azonban a legjobb barátjánője. És eljött az ideje, hogy Jane segítséget kérjen tőle. A barátságuk nem működött túl jól mostanában. Ahogy Jane életében pillanatnyilag semmi sem.

Jane előhúzta a mobilját a táskájából, és gyorsan beírta:

SCAR, BORZASZTÓAN SAJNÁLOM, H. NEM TUDTÁL ELÉRNI, DE MOST VISSZAJÖTTEM A LAKÁSBA, ÉS INDULOK SANTA BARBARÁBA. JÓL VOK. CSÓKPUSZI: JANE

Jane megnyomta a Küld gombot, és magában elmosolyodott. Ennyi volt. Önkéntes száműzetése óta most jelentkezett először. Talán nem is volt olyan nehéz.

Most pedig ugyanígy kell tennie az anyjával, az apjával, Trevorral, Fionával és a többiekkel, akik üzenetet hagytak neki. *Sima ügy*, gondolta.

4.

MEGVAN RÁ AZ OKOD, HOGY AZT TEDD, AMIT TESZEL

KARÁCSONYESTÉHEZ KÉPEST A KÉK DELFIN MEGLEPŐEN TELE VOLT. A villódzó neon Téalapó, a díszkivilágítás meg a falakat díszítő halászháló inkább nyomasztó hangulatot árasztott, mintsem ünnepit, és egyáltalán nem feledtette az olcsó vinilbevonatú boxokat, az ütött-kopott biliárdasztalokat meg a siralmas állapotban lévő zenegépeket. (Jimmy Buffet³ szól? Ez komoly?) Az a fajta szórakozóhely ez, ahol a jobbára idősebbekből álló vendégkör olcsó sört ihat, dartsozhat, és üvöltözhet, akármilyen meccs is menjen a pult fölötti kicsike televíziókészülékben.

Ez a húszéves Madison Parker céljainak is tökéletesen megfelelt ma estére. Ide nem a PopTV-rajongók jártak; itt senki sem tudja, ki ő. És imádta ugyan, ha észreveszik, most nem akarta, hogy felismerjék. Hiába szeretne volna inkább az irodájában intézni a találkozózt – vagy még inkább egy pohár Martini mellett a Marmont bárban –, az ügy kipattanása után ilyen röviddel nem merte bevállalni. Lehet, hogy túlzottan paranoiás volt, de jobb félni, mint megijedni.

³ Amerikai énekes, dalszerző, „az amerikai Lagzi Lajcsi”.

Az egyik sarki bokszban ült, olyan szögben, hogy ő rálátott a helyiségre, de az ő arcát senki se vehette ki.

Amikor megrezsent a telefonja, Madison egy mentegetőző üzenetre számított, mely a késésért a közlekedést okolja vagy bármi más. Belenyúlt steppelt Chanel táskájába, és előhúzta a mobilját.

Jane volt az:

KÖSZ CABÓÉRT! +MENTETTED AZ ÉLETM! SZERENCÉS
VOK, H. A BARÁTOM VAGY. BOLDOG KARIT! PUSZA, JANE

Madison készüléket markoló ujjai kissé megremegtek. Ezen ki kellene akadnia. Röhögnie kellene egy jót ezen az édes kis üzeneten, ami az édes kis Jane-től jött, akinek a kedvességétől alaptól felfordult a gyomra, de most egy pillanatra belenyilallt... mi is? Büntudat? Megbánás? Jane a barátjaként gondol rá. Jó barátként. És abban a néhány napban Cabóban Madison az is volt neki. Szuper volt a tengerparton mászkálni, és ruhákról meg pasikról dumcsizni. Távol L. A.-tól meg a huszonnégy órás készültségtől Madison szinte belefeledkezett ebbe a normális életvitelbe Jane-nel. Neki soha életében nem volt igazi barátja. Ciki, de az ő esetében tulajdonképp Jane állt a legközelebb ehhez a fogalomhoz.

Madison határozottan megrázta a fejét. *Hagyd abba!* – róttta meg magát. *Koncentráltni kell! Megvan rá az okod, hogy azt tedd, amit teszel.*

Végére is nem bántotta ő Jane-t. Most nyilván feldúlt, de majd túlteszti magát rajta. A hírverés mindig jól jön, bármi is az apropója, nemde? Ha valaki nem tudta volna eddig, ki az a Jane Roberts, hát most már biztosan tudja. És ha Jane végül emiatt lekerül a címlapokról – vagy kikerül az *L. A. Candy*ből –, nos, annál jobb nem is történhet. Nem azt hajtogatta Cabóban egész idő alatt, hogy bárcsak soha ne

ment volna bele a show-ba? Madison csak segít neki, hogy teljesüljön a vágya.

Különben pedig nem Jane-nek kell az *L. A. Candy* sztárjának lennie. Ő még csak nem is akarja ezt. Madison azonban kizárólag erre áhítozik, és nagyon megbecsülné magát. A paparazzók a munkával járnak. Madison soha nem futamodna meg egy botrány előtt. Sőt, elintézné, hogy *Maxim*- vagy *FHM*-címlap legyen azokból a fotókból. És minden pillanatát élvezné.

– A közlekedés kész röhej volt, és miféle bár az, ahol nincs fogadópincér?

Madison felpillantott, és összerezett. Nem is vette észre, hogy Veronica Bliss áll mellette. Egy poharat tartott a kezében, talán whisky volt benne jéggel. Letette az asztalra Madison érintetlen fehérbora mellé.

– Szia, hogy vagy?

– Jól, remekül.

Madison figyelte, ahogy becsusszan a vele szemközi ülőhelyre. Olyan negyvenes lehetett, alacsony – százötven centi körüli –, filigrán. A haja rövid, vörös, a szeme a stílusos fekete Chanel nap szemüveg mögött átható, világoskék. Egyszerű, fekete kiskosztümje, melyet gyöngysorral viselt, élesen elütött a Kék Delfin ízléstelen dekorációjától.

Bár Veronica alkatát tekintve apró volt, Hollywoodban a legtöbben rettegetek tőle. És nem ok nélkül. A *Gossip* magazin főszerkesztőjeként Veronica meg is tudta alapozni, de tönkre is tudta tenni az ember hírnevét és karrierjét egyetlen jól időzített, jó helyen lehozott cikkel vagy fotóval.

Akár Jane Robertsét is.

– Jó volt Cabóban?

– Az idő isteni volt.

– Van valami, amit el akarsz mondani? – A nő egyenesen Madison szemébe nézett.

A lány kényelmetlenül fészkelődött. Veronicának volt a legkiállhatatlanabb nézése, úgy bámult az emberre, hogy egy pillanatra se szakította meg vele a szemkontaktust. Felállt tőle a szőr az ember hátán.

– Hát, csak sütkéreztünk a parton, és Margaritát szürcsöltünk – felelte Madison vállvonogatva.

Veronica belekortyolt az italába. – Nos, igazán nagyra értékelem, hogy a körülmények dacára is e-maileztél Cabóból. A fotósom oda repült, és csinált pár ragyogó felvételt Jane-ről.

– Rólam is? – kérdezte Madison, s eszébe jutott az Aviator nap-szemüveges hapsi. Mivel Veronica nem válaszolt, folytatta: – Úgy kellett beosonnom a városba, hogy elküldhessem neked azt az e-mailt, mert az üdülőkben nincs internet-hozzáférés, és...

– Tudom, tudom, hálás vagyok – szakította félbe Veronica, de a szavai egyáltalán nem csengtek elismerően.

Madison összerzdült. A nő tartozott neki, nem is kevéssel. Miért nem viselkedett kedvesebben? Talán emlékeztetni kellene.

– Szóval akkor... Hogy hat a példányszámra a nagy Jane–Braden–Jesse-ügy? – kérdezte, s beleivott a borába.

Veronica kék szeme felderült. – Kiválóan. Elképesztő, hogy veszik. A fotók tényleg taroltak.

Madison önelégülten mosolygott.

– Azért kíváncsi vagyok, hogy pontosan hogy tettél szert rájuk.

– Tudok egy fotóst. Nem fél magasra törni, ha érted, mire célzok.

– Veronica kifejezéstelen arccal bámult rá, úgyhogy Madison folytatta a magyarázatot. – Van egy nagy fa Jane hálószoobaablakánál, és sose húzza be a függönyt, szóval... a többit ki tudod találni.

– Ügyes!

– És azok a cabói képek benne lesznek a folytatásban? – kíváncsiskodott Madison.

– Persze. Vannak újságíróim, akiket ráállítottam Jesse-re meg erre a Braden fiúra is. Úgy néz ki, hogy utóbbi tegnapelőtt elutazott New York Citybe. Én a következőket tudom: ő és Jesse barátok egy ideje, de Bradent senki sem ismerte. Az egyik nap még egy ismeretlen önjelölt színész, aki a legjobb barátja árnyékában él, s másnap már mindenki órála beszél. A nyilvánosság ereje, igaz-e? Ami pedig Jesse-t illeti... nos, még nincs egy hete, hogy az ügy kipattant, de ő már e rövidke idő alatt sem tétlenkedett. A Korona bárban egy szókével látták, aztán a Les Deux-ben egy másik lánnyal. Szerintem világgá akarja kürtölni, hogy már túltette magát Jane-en.

– Érdekes – felelte Madison, pedig igazából egyáltalán nem találta annak. Kit érdekelt Braden meg Jesse? A tárgyra akarta terelni a szót, arra, ami valójában számított: saját magára.

– Figyelj csak! Volt köztünk egy egyezség.

– Egyezség?

Madison érezte, hogy vér fut az arcába. – Igen, az. Azt mondtad, ha segítek neked besározni Jane-t, szerepeltetsz a lapodban.

– Persze, persze, hogyne. Holnap felhívatlak az egyik újságíróval, az lesz az első dolga. Ó, csakhogy... karácsony van, nem? Akkor talán az után. – Veronica félrebiccentette a fejét. – Vicces, mi?

– Micsoda?

– Hogy te, Madison Parker azzal töltöd a szentestét, hogy szövetkezel az egyik legjobb, s ha jól tudom, egyetlen barátnőd ellen.

A lány nagyot nézett. – Nekem Jane nem a legjobb barátnőm. Vannak még barátaim. Sokan. Ezenkívül a szenteste még nem ért véget. Van programom.

– Hogyne. – Veronica felemelte a whiskyjét, ivott egy kortyot, de mindvégig Madison szemébe nézett.

Kitért a pillantása elől, de közben alaposan beolvasott volna neki: mintha Veronicának se lenne semmilyen meghitt terve szentestére. Madisonnak azonban volt jobb ötlete is, mintsem hogy beleharapjon a kézbe, amely enni adhat neki.

– Dög – morogta Madison.

– Mi van? – gördült oda hozzá Derek az ágyon, és értetlenül nézett rá.

Madison megcsóválta a fejét. – Semmi. Bocs! Csak az a nő járt az eszemben, akivel este találkoztam.

– Ó! – mondta a srác, s az éjjeliszekrényen álló órára pislantott. – A francba! Mennem kell. Mindjárt éjfél, és... – Elnémult.

– Emiatt ne problémázz! Menj csak, menj!

Derek felállt, felkapta galambszürke, Zegna márkájú ingét a padlóról, és gyorsan belebújt. – Hé, a karácsonyi ajándékodat a fa alá tettem.

Madison szélesen elmosolyodott. – Igen? És szeretni fogom?

– Szeretni fogod. Ja, és reggel átutaltam a másik karácsonyi ajándékodat. A januári lakbért.

– Király. Kösz, édes!

– Nem, én köszönöm teneked. – Odahajolt a lányhoz, két kézzel megfogta az arcát, és megcsókolta.

Madison visszacsókolta, mint mindig, s sikerült (majdnem teljesen) figyelmen kívül hagynia a srác platina jegygyűrűjét, ami az arcához ért.

5.

SZENTESTE HARPÉKKAL

— | denyújtánád a füstölt pizstrángot? – szólt az apa az anyához.
– Igen, drágám, máris. Scarlett, kérsz még osztrigát mignonnette-szósszal?

– Ühüm... feltétlenül.

Csend következett, amit csak az ezüst evőeszközök csörömpölése szakított félbe. Scarlett a válla felett Danára pillantott, aki sűrgetően intett a kezével, hogy tovább, tovább, melyet Scarlett úgy fordított magának, hogy *Légyszi, folytassátok a társalgást, gyerünk!* Pillanatok kérdése, és kapni fog Danától egy újabb SMS-t: BESZÉLGETNÉTEK A GYERMEKKORI KARÁCSONYOKRÓL? MEG POÉ-NOS ESETEKRŐL? MI VOLT A LEGJOBB ÉS A LEGROSSZABB AJÁNDÉK, AMIT VALAHA KAPTÁL? MI A HELYZET A...

– Szóval... a síelés ma szuper volt, igaz? – préselte ki magából Scarlett, miközben kiszűrcsölt egy újabb osztrigát ezúttal grimaszolás nélkül. (Mire kell nekik ez a szar?) Alapból nem foglalkozott volna Dana üzenetével, de nem akarta, hogy úgy jöjjön le, mintha ő még a szüleinél is félszegebb és rosszabb társalgó lenne.

– Igen, remek – helyeselt az apja.

– Nekem már egy kicsit nagy volt a tömeg – jegyezte meg az anyja.

Megint csönd. Scarlett a förtelmes, tiszta fehér asztaldíszre meredt (hosszú, fehér gyertyák, villódzó, fehér égők és fehér levelekből és bogyókból rakott fészken egy pár giccses, csókolózó fehér gerlepár), és próbálta kieszelni, hogy most mit mondjon.

Ó, persze, a triciklis eset! – Emlékeztek, amikor karácsonyra kaptam tőletek azt a citromsárga háromkerekűt? – szólalt meg erőltetett nevetéssel. – Mikor én addigra már megtanultam magamtól kétkerekűzni? Hát az óriási volt, nem?

A szülők zavart pillantást váltottak. – Én azt hiszem, nem emlékszem – felelte az apja. – Te, drágám?

Az anyja a fejét rázta. – Én sem.

Újra csönd. Scarlett fészengett a széken, turkált az ételben. Hogy is mehetett ebbe bele? – morfondírozott, már vagy századjára. Belement, hogy lefilmezzék pont a szüleivel, és épp szenteste.

De olyan nehéz volt nemet mondani – Jane miatt.

Trevor eredetileg úgy ütemezte, hogy Jane-t fogják filmezni a családja körében karácsony estéjén. De tegnap Jane még mindig hiányzott. Így amikor Dana felhívta Scarlettet, amint az Aspenbe érkezett, és megkérdezte, beugrana-e Jane helyett, mi más válaszolhatott volna? Azt, hogy nem? Hát, igazság szerint pontosan ezt válaszolta, de a nem szűnő telefonhívások aztán megtörték az ellenállását, és Danának elég határozottan emlékeztették rá, hogy aláírt egy szerződést. Egy szerződést, amit illene betartania az évad hátralévő részében. Azután meg... nem is tudta. Úgy vélte, hogy a show-ban szerepelni gyakorlatilag szívás, és a pazar, bár ingyenes lakás nem ér annyit, hogy a magánéletére törjenek, nem beszélve az özszes apróbb bosszúságról. Jane-nel boldogan visszaköltözhetnének

a korábbi egérlyukba, a 101-es autópálya mellé. Ő legalábbis szíves örömet visszaköltözne. Azt nem tudta megítélni, Jane hogy érez a show-val kapcsolatban mostanság.

Nem sokkal azután, hogy beleegyezett az aspeni forgatásba, Scarlett kapott egy SMS-t a barátnőjétől, miszerint jól van, és épp Santa Barbarába tart. Azóta próbálta párszor hívni, de Jane nem vette fel. Világos volt, hogy nem áll még készen rá, hogy bárkivel is beszéljen. Tehát a legkevésbé sincs abban a hangulatban, hogy az arcába nyomják az *L. A. Candy* kameráit, amikor a családjával leül az ünnepi vacsorához.

Scarlett ezért úgy döntött, nem avatja be Trevort meg Danát, hogy Jane már nincs eltűntnek nyilvánítva – vagy hogy a stábbal akár visszacuccolhatnának Santa Barbarába, ahogy azt eredetileg tervezték. Úgy határozott, engedélyez még a legjobb barátnőjének pár aranyat érő privát órát. Azt is eltökélte, hogy igyekszik kedves lenni a szüleivel, és alakít egyet a kamerák előtt. Szinte már látta a kész részt: „Szenteste Harpékkal”. *Hahaha!* Ez úgy nézett ki, hogy szinte mindig csend volt, csak az evőeszközök csörrentek meg a porcelán étkezésleten. Úgy találta, ez végül is tökéletesen megfelel annak a képnek, ahogy Trevor beállította őt a műsorban – a halk szavú, bájos lány meg a halk szavú, bájos családja.

Látod, mennyire szeretlek, Janie? – gondolta Scarlett magában mosolyogva.

Ám az megnehezítette a helyzetet, hogy a szüleinek gőzük sem volt arról, miként viselkedjenek a kamerák előtt. Bár ebből a szempontból Scarlett megértő volt. Kétségtelenül bizarr kísérlet normálisan viselkedni (már amennyire erre Harpék egyáltalán képesek) az otthonodban (vagy a bérelt lakásodban, Aspenben) egy nyolcfős stábbal, akik átrendezik a bútoraidat, papírt ragasztanak az abla-

kokra, és high-tech felszerelésükkel sürgölődnek. Aztán rögzítik minden szavadat meg mozdulatodat az örökkévalóságnak – legalábbis amíg Trevor ki nem vágja az egészet.

Az egyedüli – egyes-egyedüli – dolog, ami (majdnem) megmentette a napot, hogy Liam itt volt. Dolgozott ugyan, de mégis.

– Befejeztük az előételt? – kérdezte Scarlett anyja.

– Részemről igen – felelte az apja. – Francia póréhagymaleves?

– Nem, homárleves. Természetesen fölözött tejjel készíttettem.

– Csak természetes.

Scarlett kiszüröcsölt még egy kagylót (oké, szóval lehet, hogy egész finom volt), amikor érezte, hogy rezeg a mobilja a zsebében. Egy Dana-gramma. Remek! Nyilván nem jött be a sárga triciklis történet.

Ám, amikor a képernyőre lesett, látta, hogy az üzenet Liamtól jött.

EZEKET FELFOGADTÁK, HOGY JÁTSSZÁK EL
A SZÜLEID SZEREPÉT, VAGY ÖRÖKBE FOGA-
DOTT VAGY, CSAK NEM MONDTAD EL?

Scarlett elfojtott egy kuncogást. Rásandított Liamre, aki a kamera mögött állt, a robusztus kőkandallónál. Látta rajta, hogy neki is vissza kell fojtania a nevetését.

Az asztal alatt csendben bepötyögte: MÉG SOSE LÁTTAM
ŐKET. CSAK AZ OSZTRIGA MIATT VOK ITT.

Liam visszaírt: HÁTHA AZ ÍZÜK JOBB, MINT AHOGY KI-
NÉZNEK!

HOGYHOGY ITT VAGY? DANA BEÁLLÍTOTT? – gépelte
Scarlett.

Liam azonnal visszaírt: BEN SZABADNAPOT KÉRT AZ UTSÓ PERCBEN, ÍGY FELAJÁNLOTTAM, H. BEUGROM.

Ó, gondolta Scarlett.

A lány arra a tál homárlevesre meredt, amit az anyja épp most tett le elé (ööö, rózsaszín leves?), s Liam mondatán morfondírozott. Felajánlotta, hogy szenteste dolgozik. Ezt azért csinálja, mert nincs jobb dolga? Vagy, mert olyan, de olyan rendi srác, és jót akar tenni Bennel? Vagy azért, hogy Aspenben legyen... a közelében?

Befejezni! – fegyelmezte magát Scarlett. *Úgy viselkedsz, mint egy idióta. Ja, mintha a srác komolyan azért áldozta volna fel az ünnepet a munka oltárán, hogy a hülye családot figyelhesse, miközben rózsaszín levest esznek, és semmi mondanivalójuk nincs egymásnak.*

Megint rezgett a mobilja. NA, JÖSSZ A BULIMRA? – írta Liam.

Scarlett mosolygott. – Lehet – szólalt meg hangosan, mielőtt tudatosodott volna benne, hogy mit csinál.

– Mi lehet, Scarlett? – kérdezte tőle az apja.

Scarlett felkapta a fejét. A szobában mindenki őt bámulta, még Liam is, aki nyilvánvalóan nagyon igyekezett ártatlan arcot vágni.

– Ööö... igen-igen... az lehet, hogy kérek még ebből a... ööö, finom levesből – bökte ki szorult helyzetében a lány.

Miközben azon volt, hogy visszanyerje a lélekjelenlétét, gyorsan visszatuszkolta a telefonját a zsebébe. Egy forgatás kellős közepén egy helyes pasival SMS-ezni rendkívül rizikós.

6.

KREATÍV SZERKESZTÉS

Trevor Lord előrehajolt, és az asztalára terített újságokat tanulmányozta. Újfent. Minden egyes szalagcímtől és fotótól még jobban összeszorította az állkapcsát.

**AZ L. A. CANDY SZTÁRJA
INKÁBB PIKÁNS, MINT ÉDES**

JANE ÁRULÁSA

**AZ L. A. CANDY SZTÁRJA
TERHES JESSE-TŐL?**

**JESSE DROGFÜGGŐSÉGE
KERGETTE JANE-T
A PASIJA LEGJOBB BARÁTJÁNAK
AZ ÁGYÁBA?**

ÍGY LÉP FÉLRE JANE!

És így tovább, és így tovább. Mindegyik cím bántó volt, figyelemfelkeltő, és biztos az egekbe röpti az eladási példányszámot. És az is biztos, hogy gondot okoz a műsornak.

Hogy csúszott ki egyszerre minden az ellenőrzésük alól? Ezzel a főnyereménylánnyal az élen!

Inkább a többi lánynál számított volna bajra. Scarlett rendkívül szép, de túlságosan okos, önfejű és különc ahhoz, hogy vonzza az átlagközönséget; Trevornak ki kellett szerkesztenie a személyisége nagy részét, ha a nézőkhöz egy kicsit is közelebb akarta hozni. Madison a tökéletes hollywoodi szabvány, agyonhidrogénezett platinaszőke haj, imád shoppingolni, partizni meg pasizni. De egyfolytában nyaggatta Trevort, hogy többet legyen adásban; eddig sikerült őt féken tartania, gondosan megválogatott bókokkal, mondván, hogy a „minőség a mennyiség felett áll”. Gaby nagyon szórakoztatónak bizonyult a lököttsege miatt, és mert egyszerűen tehetsége volt hozzá, hogy bármit elrontson. Néha már úgy tűnt, sok is belőle, még egy valóságshow-ba is.

De Jane... Jane volt számára az évtized telitalálata. Tünetmentes, természetes és sebezhető, az a fajta, akit mindenki meg tud szeretni. Csinos, de nem túlzottan. Szeret bulizni, de nem ázik el, se nem drogozik. Keményen dolgozik. Hűséges a barátaihoz. Összetartó családból jön.

Még a hibái is vállalhatóak. Mindent halogat. Téved a munkahelyén, és összetűzésbe kerül a főnökével. Hülyeségeken vitatkozik a barátaival. Nem ismeri ki a fiúkat, és olykor beleszalad egy-egy rossz kapcsolatba.

Trevor rögtön tudta, már az *L. A. Candy*-sorozat októberi premierje után, hogy sikere lesz – és ez nagyban Jane-en múlik. A nézők imádták ezt a lányt. Jómaga pedig néhány kudarc után (oké, mindenkinek

elege lett abból, hogy amatőröktől hallgassa Rihanna slágereit, és azt nézze, ahogy vadidegen emberek egymással kavarnak a trópusokon) visszakerült a csúcsra mint Hollywood legmenőbb valóságshow-producere.

Aztán a dolgok klasszból csodássá váltak, amikor Jane és Jesse randizni kezdett, és teljesen Trevor közbeavatkozása nélkül. Keresve sem találhatott volna jobb srácot ennél a rosszfűnálnál, aki a sztár sztár színész, Wyatt Edwards és Katarina Miller színésznő fia, és aki állandó szereplője a pletykalapoknak, egy születőben lévő csillagocskával az oldalán. Jesse keményen bulizott. Olyan rehabról ki-be járogató módjára.

A jelek szerint azonban Jesse jó útra tért, amint megismerkedett Jane-nel. Szerelem volt első látásra, és tagadhatatlanul működött közöttük a kémia. Mindenki látni akarta a románcukat, ahogy Hollywood playboya belezúg a szomszéd lányba. Minden valóságshow-producer erről álmodik, s most valóra vált.

Trevor még erősebben szorongatta a stresszlabdát. Tudta, hogy Jesse végül szétzuhan. Aki függő, függő is marad. De kitalálta, hogy ha egyszer eljön az az idő, egy kis kreatív szerkesztéssel megoldaná, hogy Jane és Jesse románca tovább folytatódjék: szakítás, békülés, szakítás, békülés, s mindezt úgy, hogy a srác viselt dolgai ne okozzanak kárt. Az *L. A. Candy* kamerái soha nem mutatták Jesse túlkapásait (hogy túl sokat iszik a szórakozóhelyeken, eltűnik a férfimosdóban, s isten tudja, mit csinál ott), és soha nem is fogják.

Ezt viszont Trevor nem látta előre: Jane volt az, aki elsúrta a dolgot. De alaposan. Jóformán egyetlen éjszaka leforgása alatt a valóságshow-producer legszebb álma rémálommá lett. Azzal, hogy Jane és Madison eltűnt, a forgatási ütemterv teljesen megkavarodott. Trevor Danával eszeveszett rögtönzésbe fogott, hogy újszerűen és érdekesítően

mutassák Scarlettet és Gabyt: Scarlett karácsonyi vásárlás közben... Gaby boot-camp fitnessen... Scarlett a tavaszi kurzusokat böngészi a DKE számítógépes rendszerében egy évfolyamtársával... Gaby sétálni viszi műtyürke, agyonkozmetikázott kutyáját. Ráadásul a két lány közös szerepeltetése több volt, mint kihívás, mert a jelenetek többségében Gaby egyoldalú kommunikációt folytat, míg Scarlett gúnyolódik rajta, és alig hallhatóan szarkasztikus megjegyzéseket tesz.

Meddig lesznek képesek ezt így folytatni? Hol a pokolban van Jane? (Tegnap lekapták a Los Angeles-i reptéren, de úgy tűnik, nincs a lakásán, és még mindig nem hívta vissza. És a szülei sem.) És mit tegyen vele, amikor végül megjelenik? Lenne egy szalagcíme, ami mindenkihez eljutna, de a show szempontjából ez érdektelen. Bradenről szó se eshetne, hisz ő nem írta alá a forgatásba beleegyező nyilatkozatot. Ebből következően arról se írhatnának, hogy Jane Bradennel csalta meg Jesse-t. A *Gossip*-botrányt se említhetnék. Az *L. A. Candy* világában a bulvárlapok nem léteznek. Ahogy félpucér képek se – egy olyan kedves lányról, mint Jane.

– Trevor?

A férfi megdörzsölte a szemét, és felpillantott. Melissa, a PopTV egyik sajtósa állt az ajtóban. Trevor az egész csapatnak elrendelte, hogy iktassanak be túlórákat, és annak ellenére, hogy karácsonyeste volt, sokan dolgoztak. – Igen? Mi az? – csattant fel.

– Nos, neked is szial! Figyelj, kicsit kedvesebb leszel hozzám, amikor meglátod ezt. – A magasba tartott egy dossziét.

– Az meg mi?

– A legutóbbi rész nézettségi adatai. Tudod, azé a részé, ami az után a hm, hogy is mondjam, drága kis fotók után ment le.

Trevor tekintete csüggött a nőn. – És?

– Majdnem megdupláztuk a nézettséget.

– Hadd nézzem!

Melissa átnyújtotta a dossziét Trevornak. A férfi kinyitotta, és gyorsan átfutotta a számokat. Feljebb ült a székén, a pulzusa felgyorsult. Négy-egész-hat-tized millió? Tényleg az áll itt, hogy 4,6 millió?

A szája lassan elégedett mosolyra görbült. – Most nagyon boldoggá tettél.

– Ja, ja. A következő krízisig – poénkodott Melissa.

– Nem, nem. A krízis jót tett. A krízis vitte fel a számokat.

– A hírverés mindig jól jön, bármi is az apropója, nem?

– Valahogy úgy. Most pedig menj vissza az irodádba, és elemezd őket még egy kicsit! Egy óra múlva kérem vissza!

Melissa a karórájára lesett. – Mindjárt nyolc, és indul az éjszakai járatom New Yorkba. Meglátogatnám a családomat karácsony alkalmából.

– Hát, akkor jobb, ha azonnal beleveted magad a munkába.

– Ahogy kívánod, főnök.

Trevor követte a szemével, ahogy kimegy, becsukta a dossziét, és azon tűnődött, mi mindennel jár ez most. Mint mindig, az agya egyszerre két valóságsíkban kattogott: az igaziban és az *L. A. Candy*-s valóságban. Tudatosult benne, hogy a két világ pillanatnyilag épp szinkronba került egymással, és ez kedvez neki. Az igazi valóság (Jane, Braden, Jesse, a *Gossip*-botrány) beindult, és beindította a nézettséget, míg az *L. A. Candy*-s valóság új megvilágításba került. És ennek még nincs vége. Az összes csúfság ellenére Jane-t ismét ugyanaz az aranyló ragyogás övezi, mint ami annak idején „Amerika cukorfalatkája”-vá tette.

Ez jó volt így – abszolút. Most már csak elő kell kerítenie a lányt. Továbbá kitalálni, hogyan koreografálja meg a soron következő részeket.

Trevor felemelte a telefont, és beletemetkezett a munkába.